

Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός για την Β' Κυριακή των Νηστειών

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Μήνυμα Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ Δαμασκηνού για την Κυριακή 8 Μαρτίου 2026:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί αδελφοί,

Παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα,

Δεύτερη Κυριακή τής Άγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστής σήμερα καί ή Έκκλησία μας θυμάται καί τιμά τόν μεγάλο Άγιο καί κορυφαίο Πατέρα τής Έκκλησίας μας, Γρηγόριο τόν Παλαμά. Είναι αυτός, ό όποιος άνακεφαλαίωσε όλη τήν όρθόδοξη θεολογία καί τεκμηρίωσε μέ τόν λόγο, άλλα κυρίως μέ τήν άγιότητά του, τήν διαρκώς παροῦσα άκτιστη ένέργεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ή όποία, ως φῶς λαμπρύνει τόν πνευματικό άγωνιστή καί τόν όδηγεῖ στή θέωση.

Τήν περασμένη Κυριακή, τήν Κυριακή τής Όρθοδοξίας, ή όποία άποτελεῖ καί ήμέρα ανάμνησης τής αναστήλωσης τῶν ιερῶν εικόνων, διατρανώθηκε ή πίστη μας πῶς ό άναρχος καί άπερίγραπτος Θεός έλαβε όντως άνθρώπου μορφή, τήν όποίαν άξιωθήκαμε νά εικονογραφοῦμε καί νά τιμοῦμε μέσω τής προσκύνησης τῶν ιερῶν

εικότων. Σήμερα, μέσω τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, διατρανώνεται ἡ πίστη μας πὼς ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ βρίσκεται διαρκῶς ἀνάμεσα μας, προσφέρεται ἀφειδώλευτα μέσω τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ καρποφορεῖ πλουσιοπάροχα στὶς καρδιές ἐκείνων ποῦ ἔχουν στραφεῖ ὀλοκληρωτικὰ πρὸς τὸν Κύριο μας, Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἰδιαίτερα κατὰ τὴ στιγμή τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, δηλαδὴ κατὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, ὅπου ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἶναι ἔτοιμα νὰ μεταβληθοῦν σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, ἡ αἴσθησις τῆς παρουσίας τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου κορυφώνεται. Ἔχει προηγηθεῖ ὁ τρισάγιος ὕμνος, τὸ «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου, Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι ὑμνοῦν καὶ δοξολογοῦν τὸν παντοδύναμο Θεό. Μὲ τὴ συναίσθησις αὐτῆς τῆς οὐράνιας πραγματικότητος, ὁ ἱερέας ἀπευθύνεται μὲ δέος πρὸς τὸν Θεὸ καὶ λέει:

«Μαζὶ μὲ αὐτὲς τὶς ἅγιες δυνάμεις καὶ ἐμεῖς, Δέσποτα φιλόνηρωπε, μεγαλόφωνα λέμε· Ἅγιος εἶσαι καὶ πανάγιος, ἐσὺ καὶ ὁ μονογενὴς Υἱός σου καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σου· Ἅγιος εἶσαι καὶ πανάγιος καὶ μεγαλόπρεπης εἶναι ἡ δόξα σου· ἐσύ, ποῦ τόσο ἀγάπησες τὸν κόσμον σου, ὥστε νὰ δώσεις τὸν μονογενῆ σου Υἱό, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ κανένας ποῦ πιστεύει σ' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει αἰώνια ζωή».

Ὁ χρόνος, ὅπως τὸν γνωρίζουμε, ἔχει πλέον καταργηθεῖ. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, στὴν ἐρμηνεία του γιὰ τὴ Θεία Λειτουργία, μᾶς τὸ λέει ξεκάθαρα: Αὐτὸ ποῦ πραγματοποιεῖται αὐτὴ τὴ στιγμή πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα δὲν εἶναι μιὰ ἀνάμνησις ἢ ἕνας συμβολισμὸς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου. Πρόκειται γιὰ θυσία ἀληθινή. Στὴ Θεία Λειτουργία, ὑπογραμμίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μᾶς προσφέρεται ἡ δυνατότητα νὰ ζήσουμε μυστηριακὰ τὸ γεγονὸς τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ὄχι μόνον αὐτό. Μυστηριακὰ συμμετέχουμε σὲ ὅλη τὴν ἐξέλιξη τῶν Θείων Παθῶν, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἱερέας συνεχίζει:

«Ἐκεῖνος, δηλαδὴ ὁ Μονογενὴς Υἱός, ὅταν ἦλθε κι ἔκαμε ὅλα ὅσα εἶχε οἰκονομήσει γιὰ μᾶς, τὴ νύχτα πὸ παραδινόταν, μᾶλλον δὲ ὁ ἴδιος παρέδιδε τὸν ἑαυτό Του γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, πῆρε ψωμὶ στὰ ἅγια καὶ ἀμόλυντα καὶ ἀναμάρτητα χέρια Του, εὐχαρίστησε καὶ τὸ εὐλόγησε, τὸ ἅγιασε καὶ τὸ ἔκοψε, τὸ ἔδωσε στοὺς ἁγίους μαθητές Του καὶ ἀποστόλους καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου, ποῦ κόβεται καὶ προσφέρεται γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν.

Καὶ κατόπιν, ἀφοῦ κράτησε τὸ Ἅγιο Ποτήριον, εἶπε: Πιεῖτε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι· αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου, τὸ αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποῦ χύνεται γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλους, γιὰ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν».

Σὲ τίποτε δὲν διαφέρει ἐκεῖνος ὁ Δεῖπνος ἀπὸ τοῦτο τὸ Μυστήριον. Καὶ τότε καὶ τώρα, ὁ ἴδιος εἶναι ποὺ τὰ πραγματοποιεῖ καὶ ὁ Ὅποιος δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Αὐτὸς τελεῖ τὴν μυστικὴν θυσία, ὅχι ὡς κάποιος ποὺ προσφέρει ἓνα σφάγιον ἀλλὰ ὡς Ἐκεῖνος ποὺ προσφέρει τὸν ἴδιο Του τὸν ἑαυτό, ὥστε ὅλοι ἐμεῖς νὰ ἔχουμε «ζωὴν αἰώνιον». Ἐκεῖνος, ποὺ τὴν φοβερὴν ἐκείνη νύχτα, ἄφησε ἐντολὴ καὶ παρακαταθήκη, ὅσα συνέβησαν στὸν Μυστικὸν Δεῖπνον νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνουμε κάθε φορὰ ποὺ ἐπιθυμοῦμε νὰ βρεθοῦμε μαζί Του (Λκ, 22:19). Ἐκείνη τὴν νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης καθιερώθηκε τὸ μυστήριον τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας.

Ἀκριβῶς αὐτὸ θυμᾶται ὁ ἱερέας καὶ συνεχίζει λέγοντας: «Μὲ τὴν ἀνάμνησιν λοιπὸν αὐτῆς τῆς σωτήριας ἐντολῆς καὶ ὅλων ὅσα ἔγιναν γιὰ μᾶς, ποὺ εἶναι ὁ σταυρός, ὁ τάφος, ἡ τριήμερη ἀνάστασις, ἡ ἀνάληψις στοὺς οὐρανοὺς, ἡ ἐνθρόνισις στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα, ἡ δευτέρα καὶ ἔνδοξη πάλι παρουσία, προσφέρουμε τὰ δικά σου ἀπ' τὰ δικά σου, τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σ' ἐσένα Κύριε, σὲ κάθε καιρὸ καὶ γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίαις Σου».

Ὁ ἄνθρωπος πῆρε ὀλόκληρη τὴν Δημιουργία ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ὡς δῶρον γεμᾶτο ἀπὸ θεῖες εὐλογίες. Πῶς νὰ ἐκφράσει τώρα τὴν εὐγνωμοσύνην του γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς δωρεάς, γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγάπη; Τίποτε δικό του δὲν ἔχει. Μὴ ἔχοντας τί νὰ τοῦ ἀντιπροσφέρει, τοῦ ἐπιστρέφει τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ τὰ πλουσιοπάροχα δῶρα Του.

Τὰ λόγια πλέον δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν κατάνυξιν τῆς ὥρας αὐτῆς. Καὶ καθὼς ὁ ἱερέας κινεῖ σταυροειδῶς τὸ ἅγιον δισκάριον καὶ τὸ ἅγιον ποτήριον, ὁ αὐχένος τοῦ κάθε πιστοῦ κλίνει, τὰ γόνατα κλίνουν καὶ μία δέηση εὐγνωμοσύνης πλημμυρίζει τὴν καρδιὰ καὶ τὰ στόματα ὅλων:

«Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καὶ δεόμεθά σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Φτάνει ἡ ὑπέρτατη στιγμή τοῦ μυστηρίου. Ὁ ἱερέας, χαμηλόφωνα, προσεύχεται: «Σοῦ προσφέρουμε ἀκόμα αὐτὴ τὴν λογικὴ καὶ ἀναίμακτη λατρεία καὶ σὲ παρακαλοῦμε καὶ δεόμεσθε καὶ ἱκετεύουμε· στείλε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σου ἐπάνω σ' ἐμᾶς καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ δῶρα. Καὶ κάμε αὐτὸν τὸν ἄρτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου». Καὶ ὁ λαὸς ἀπαντᾷ: «Ἀμήν».

«Κι αὐτὸν τὸν οἶνον, ποὺ εἶναι μέσα σὲ τοῦτο τὸ ποτήριον, τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου». Καὶ πάλιν ὁ λαὸς ἀπαντᾷ: «Ἀμήν».

«Καὶ κάμε τούτη τὴν μεταβολὴ μὲ τὸ Ἅγιὸ Πνεῦμα σου». Καὶ τότε, ὅλος ὁ ναὸς ἀντηχεῖ ἀπὸ τὴν τριπλῆ εὐχὴ ὅλων τῶν πιστῶν: «Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν».

Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὑλικά δῶρα μεταβάλλονται σὲ γέφυρα μετάβασης ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Αὐτὴ ἡ κάθοδος τῆς Χάριτος εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στὶς προσευχὲς καὶ τὶς ἱκεσίες μας. Εἶναι ἡ διαβεβαίωση πῶς μᾶς θεωρεῖ παιδιὰ Του. Εἶναι ὅμως καὶ ἡ εὐεργεσία μᾶς νέας Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία, αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς μεταβάλλει σὲ ἔνθετους καὶ θαρραλέους ὁδοιπόρους πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἀδελφοί μου,

Σήμερα, στὴν ἀποστολικὴ περικοπή, ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διαβεβαιώνει πῶς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα ποὺ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἁγία Τράπεζα ἀνήκουν στὸν Μονογενῆ Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιον κάλεσε ὁ Θεὸς νὰ καθίσει στὰ δεξιὰ Του. Σὲ Αὐτόν, ποὺ εἶναι φῶς προερχόμενο ἀπὸ τὸ αἰώνιο φῶς, Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Πῶς εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, ἀναρωτιέται ὁ μέγας ἀπόστολος, νὰ μὴν παραδώσουμε ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ μας στὸν Χριστὸ καὶ νὰ μὴν προσηλωθοῦμε στὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας μας, τὸ ὁποῖο στηρίζεται στὴ δική Του θυσία;

Ἄς μὴν μείνουμε ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς ποὺ συντελεῖται γιὰ χάρι μας. Ἄς μὴν προτιμήσουμε τὰ μάταια καὶ φευγαλέα τοῦ κόσμου τούτου εἰς βάρος τῶν αἰώνιων καὶ ἄφθαρτων ποὺ μᾶς χαρίζονται σὲ κάθε Θεία Λειτουργία. Ἡ προσδοκία τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία διακατέχει τὴν ψυχὴ μας κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἃς παραμένει διαρκῆς καὶ ὀλόθερμη σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας.

Μὴν ἀμφιβάλλουμε: Κάθε φορὰ ποὺ κοινωνοῦμε Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ γινόμαστε, ὄχι ἀπλῶς μάρτυρες ἀλλὰ συμμέτοχοι στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας καὶ ἀποδέκτες μᾶς ὑπερκόσμιας χαρᾶς. Μπροστὰ στὶς μικρὲς καὶ ἐφήμερες χαρὲς τοῦ κόσμου τούτου, ἃς προτιμήσουμε τὴν δική Του, τὴν αἰώνια χαρὰ, μὲ τὴ βεβαιότητα πῶς δὲν πρόκειται νὰ στερέψει ποτέ. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ